

MILLENNIUM

YLI 100 MILJONAA MYYTYÄ MILLENNIUM-KIRJAA

Suomentanut Outi Menna
WSOY

SMIRNOFF
KÄRIN
MERIKOTKAN HUUTO

SMIRNOFF KARIN MERIKOTKAN HUUTO

Suomentanut OUTI MENNA



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Alkuteos: Havsörnens skrik. Millennium

Bokförlaget Polaris, Tukholma
© 2022, Karin Smirnoff ja Moggliden AB

Sitaatit sivuilla 108 ja 301 Hooja & Mårdhundin kappaleesta
»Där gäddan simmar» (suom. Outi Menna)

SUOMENKIELINEN LAITOS © OUTI MENNA JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0493168

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Hän näkee, miten kohoaa
toisen kerran
maa, iäti vihreä,
merestä esiin;
kosket kuohuvat,
kotka lentää,
tunturilta
se pyytää kalaa.

»NÄKIJÄTTÄREN ENNUSTUS»

EDDAN JUMALRUNOT (SUOM. AALE TYNNI)

1

SIIVOOJA KATSOO kelloa. Syötin asettamisesta menee neljäkymmentä sekuntia siihen, kun ensimmäinen kotka, naaras, laskeutuu apajille ahmimaan lihakimpaleita.

Hän ei koskaan tiedä täsmälleen, mistä lintu tulee. Se on saattanut istua läheisessä puussa. Tai liittää taivaalla parin tuhannen metrin korkeudessa. Merikotkan näkökyky on kaksisataa kertaa parempi kuin ihmisellä, ja se pystyy tarkentamaan katseensa saaliiseen kilometrien päästä. Hän itse istuu huomaamattomasti piilossa noin viidenkymmenen metrin päässä syöttöpaikasta ja tarkkailee ateriointia kiikarillaan.

Haaskat houkuttelevat kotkia. Kiintymys, jota hän tuntee isoihin lintuihin, ei ole isällistä rakkautta sillä siitä hän ei tiedä mitään. Ja silti hän tavallaan pitää niitä vähän kuin omina lapsinaan.

Hän ajattelee niitä ennen nukahtamista. Ja heti herättyään. Mitä tahansa askareita hän tekeekin, pilkkoo puita, valmistaa ruokaa tai laittaa tulta takkaan, hänen ajatuksensa ovat merikotkissa. Ovatko ne jo paritelleet? Selviävätkö poikaset hengissä? Löytävätkö ne riittävästi ravintoa? Pärjäävätkö ne talven yli? Kyllä. Hänen avullaan, ja mikäli edessä on hyvä myyrävuosi, ne ovat elossa vielä talven jälkeen.

Hän hieraisee rystysillä silmiään. Aurinko on kavunnut korkeammalle ja lämmittää selkää. Kenties viimeistä kertaa tänä syksynä. Vaan väliäkö sillä. Hänen asumuksensa on jumalan selän takana kaukana muista ihmisistä. Tai no, asu-

mus kuulostaa ehkä vähän liian hienolta. Pieni hirsimökki, joka on seissyt tyhjänä siitä saakka kun viimeiset metsätyömiehet lähtivät kuusikymmentäluvun alussa ja metsä julistettiin luonnonsuojelualueeksi.

Ympäröivä maasto on vaikeakulkuista ja koostuu vaihdellen ikimetsästä, pienistä lammista, soista ja kallioista. Mitään varsinaista tietä mökille ei ole. Eläinten tallomien polkujen lisäksi maastossa erottuvat hennosti vanhan, heinikon valtaaman metsätien jäljet. Perille pääsee ainoastaan jalan tai mönkijällä, mutta silloinkin on tiedettävä reitti.

Lähimmälle ajokelpoiselle tielle on matkaa reilut kymmenen kilometriä. Hänen liikkuma-alueensa ulottuu normaalisti enintään parin kilometrin säteelle mökistä. Alkuun hän merkitsi käyttämänsä polut risuilla välttyäkseen eksymästä. Nyt hänellä on merkintöjensä ansiosta puro, josta kalastaa, tuulenskaatoja polttopuiden säilytystä varten sekä sopivia aukeita lintujen ja pienriistan tarkkailuun.

Mökki on hänen rauhoitettu valtakuntansa. Se on sisustettu säästeliäästi, ja modernia tekniikkaa edustaa dieselgeneraattori, jolla hän lataa matkapuhelintaan. Täällä hän ei ole kukaan. Mies ilman nimeä, menneisyyttä ja tulevaisuutta. Hän vain on. Elää päivän kerrallaan. Menee nukkumaan varhain. Herää aamun sarastaessa. Hoitaa velvollisuutensa miettimättä, toimiiko oikein vai väärin.

Hirsiseiniin on raaputettu vuosilukuja. Ja nimiä. Viestejä tulevaisuuteen muilta yksinäisiltä miehiltä. Olof Persson 1881. Lars Persson 1890. Sven-Erik Eskola 1910. Ja niin edelleen. Mutta mitäpä muuta yksinäisyys olisi kuin suhteellista. Joskus saattaa kulua kuukausia niin, ettei hän puhu muille kuin itselleen, linnuille, puille tai jopa kiville. Siitä huolimatta hän

tuntee olonsa vähemmän yksinäiseksi kuin koskaan ennen. Ikään kuin hän olisi palaamassa lapsuuteen. Päivä päivältä hän kokee olevansa lähempänä poikaa, jolle metsä on varmin turvapaikka. Poikaa, joka saa tietonsa maailmasta istumalla hiljaa ja tarkkailemalla metsojen keväisiä soidinmenoja. Ja seuraamalla, miten kettuemo hoivaa kasvavia poikasiaan, miten muurahaiset ahertavat keoissaan ja miten kaarnakuoriaiset työstävät reittinsä kuusen läpi.

Pojalla on isä. Jättimäinen piru, jonka kädet ulottuvat kaikkialle. Pojalla on äiti, jonka varaan ei voi laskea. Pojalla on veli. Juokse, veli sanoo isän tullessa kotiin, ja poika juoksee metsään.

Hän pyydystää vaskitsan. Kun vaskitsa pudottaa häntänsä, hän pyydystää sen taas. Vetää puukon tupesta, viiltää vaskitsalta pään irti, ja kaikki hiljenee. Hän on hiljaisuus.

Poika laskee vaskitsan kivelle. Nojaa kuusenrunkoon ja pyyhkäisee puukonterän lahkeeseensa. Raapaisee sillä kynttään. Terässä tuntuu vapaus. Kukaan ei voi viedä sitä häneltä.

Syöttöpaikkaa lähestyy toinenkin kotka. Nuori uros. Sillä ei ole vielä sukukypsän uroksen valkoisia mahasulkiä eikä keltaista nokkaa. Luultavimmin kyseessä on edellisvuoden poikanen. Korkeintaan kaksivuotias lintu, hän kirjoittaa muistikirjaansa. On harvinaista mutta niin kuitenkin tapahtuu silloin tällöin, hän kirjoittaa vielä, että nuoret kotkat jäävät synnyinalueelleen sen sijaan että muuttaisivat etelämmäs. Mahdollisesti jonkin vamman tai sairauden takia. Kysymysmerkki. Muista tarkkailla sitä. Huutomerkki.

Naaras on niin keskittynyt ateriointiinsa, ettei viitsi protestoida, kun nuori uros hetken kierreltyään uskaltautuu ruoan kimppuun. Jäljellä on enää lähinnä irrallisia luunpätkiä. Naaras päästää uuden tulijan kanssaan apajille. Linnut

nokkivat ja repivät, kunnes jänteet ja lihanrippeet irtoavat luista, ja imaisevat ne sitten spagetin lailla kurkusta alas.

Päivän kohokohta on ohi muutamassa minuutissa. Hän pakkaa muistikirjansa ja termospullonsa reppuun. Nakkaa kiväärin olalleen ja kömpii esiin piilopaikastaan. Oikea jalka ei taaskaan tahdo pysyä perässä. Hänen on käännettävä se käsin oikeaan suuntaan, kotia kohti. Reitti kulkee eläinten tekemää polkua pitkin. Koivut, lepät ja raidat ovat jo pudotaneet lehtensä. Hän riipii suuhunsa kourallisen puolukoita, ja hapanimelä maku saa hänet irvistämään. Samantapainen imelän ja happaman sekainen löyhkä tulee myös kannellisessa muovikämpärissä olevista lopuista lihanpaloista. Olkoonkin, että hän on tunkenut sen kuusen alle suojaan katseilta. Hänen olisi pitänyt antaa linnuille kerralla koko ämpärillinen, mutta hän ei raaskinut. Yhteiset hetket kotkien kanssa ovat liian kallisarvoisia. Niiden vuoksi hän hengittää, syö, nukkuu ja käy paskalla. Hän tulee takaisin jälleen huomenna. Samassa puhelin soi. Ainoastaan yhdellä ihmisellä on hänen puhelinnumeronsa. Ja on vain yksi ihminen, jolle hän soittaa.

»Joo», hän sanoo. »Jep. Huomenna aamupäivällä. Ookoo.»

Aamu on tavallista kylmempi. Hän heittää pari ylimääräistä klapia takkaan ja lämmittelee käsiään kahvikupin ympärillä. Jos hän haluaa ehtiä maantielle ajoissa, hänen on lähdettävä pian. Matkalla voi sattua yhtä ja toista. Mönkijään saattaa tulla moottorivika. Maasto voi olla liian upottavaa.

Hän kävelee ensimmäiset kilometrit mönkijän piilopaikalle. Kyse on puhtaasti turvallisuusnäkökohdasta. Mikäli joku sattuisi löytämään mönkijän, sitä ei osattaisi yhdistää mökkiin tai häneen itseensä.

Kävellessään hän tähyää taivaalta merikotkia. Yksi pesistä on samalla suunnalla, mutta lintuja ei näy. Harmi. Linnun näkemisestä olisi tullut hänelle parempi fiilis. Ei niin, että hän olisi erityisen allapäin, mutta silti. Merikotka on aina merkki. Hyvä merkki.

Perille päästyään hän putsaa havunneulaset pois moottoritalasta, panee reppunsa etuosan tavaratilaan ja ajaa kohtaamispaikalle.

Auto odottaa häntä jo. Toimituksen tuoja on joka kerta sama henkilö. Siivooja tuntee miehen nimellä jättäjä. Jättäjä tuntee hänet nimellä siivooja. He eivät tunne toisiaan henkilökohtaisesti. Vaihtavat vain muutaman sanan tavatessaan.

»Keneltä sinä saat käskysi?» hän kysyy.

Vastaus tuo hänelle mielenrauhan. Mitä lyhyempi komentoetju, sitä vähemmän lenkkejä.

Tällä kertaa hän on pyytänyt tuomisia itselleen. Pullon viskiä ja joitakin tuore-elintarvikkeita. Sekä sanomalehtiä, kuten aina. Hän sulloo tuomiset tavaratilaan ja palaa auton luo.

Jättäjä kiskoo kropan esiin takapenkiltä.

Nainen, poikkeuksellista. Kädet ja jalat on sidottu ja päähän on vedetty huppu. Sanattomista äännähdyksistä päätellen suu on teipattu kiinni. Hyvä. Eipähän ole sitä vaaraa, että nainen puhuisi hänet pyörryksiin.

»Tee naiselle mitä haluat», jättäjä sanoo, »saat vapaat kädet.»

Mitä vain, kunhan homma hoituu niin kuin on sovittu.

Hänen tielleen sattuvat ihmiset ovat ansainneet kohtalonsa. Siltä osin hänen omatuntonsa on puhdas. Hän ei ole mikään intohimomurhaaja tai psykopaatti, vaikka ulkopuoliset luultavasti pitäisivät häntä tyyppinä, joka murhaa ihmisiä nautinnokseen.

Heillä on sopimus. Niin kauan kuin vastapuoli hoitaa osuutensa, hän hoitaa omansa.

»Mitä tämä ihminen on tehnyt?» hän kysyy tavoistaan poiketen. Ehkä siksi, että kroppa on nainen. Tai ehkä siksi, että jättäjä on hänen ensimmäinen puhekkumppaninsa pitkiin aikoihin.

»Mitä nyt yleensäkin», jättäjä sanoo. »En tiedä enempää», ja siivooja uskoo jättäjän sanaan.

Hän nousee mönkijän istuimelle ja asettelee jättäjän avulla kropan eteensä. Kroppa kuulostaa paremmalta kuin nainen.

»Autatko vielä sitomaan kiristyshihnan», hän sanoo. »Eikö niin, söpöläinen? Ei ole kivaa, jos putoat.»

Hän heilauttaa kättään hyvästiksi ja ajaa takaisin.

Sillä aikaa, kun hän naamioi mönkijänsä, kroppa odottaa puun juurella kiinni sidottuna. Se ei ole äänetön vaan mankuu hiljaa vähän kuin sairas kissa. Sairaavat kissat kuuluu lopettaa. Merikotkia ei näy vielääkään.

»Nyt mentiin», hän sanoo ja alkaa tyrkkiä kroppaa edellään. Hän toteaa, ettei se ole yhtä hyväkuntoinen kuin hän itse. Loppumatkasta hänen on potkittava sitä kantapäille saadakseen jalat pysymään liikkeessä.

Hän ei normaalisti koskaan tuo kroppia mökkiinsä. Tämä kerta on poikkeus. Hän tönäisee kropan sängylle ja istuu itse tuolille.

»Ensin hupi ja sitten työ, sopiiko?» hän kysyy kropalta. »Ja ehkä muutama klapi pesään, mitä sanot, onko täällä vähän kylmä?»

Kissa ynisee. Hänellä alkaa seistä. Nainen on kuitenkin aina nainen.

Hän kuorii kropalta housut ja pikkuhousut. Joka kerta yhtä jännä nähdä, mitä kääreiden alta paljastuu. Kroppa näyttää melko nuorelta. Ehkä kaksikymmentäviisivuotiaalta. Korkeintaan nelikymppiseltä. Vaikka eipä iällä ole väliä.

Ensin hän aikoo edetä rauhallisesti, nauttia maisemista, kuten sanotaan, mutta sitten seksinhimo ottaa vallan. Hän repäisee rullasta palan kelmua, ties mitä tauteja kropasta voi saada, kietoo kelmun jäykistyneen peniksensä ympärille ja asettelee kropan penetrintivalmiuteen.

»Saat olla seuranani mökissä muutaman päivän, niin pidetään hauskaa», hän sanoo räpeltäessään kuin ensikertalainen rippileirillä. Hän ehtii laueta ennen kuin saa kalua edes kunnolla sisälle.

Kun hengitys on tasaantunut ja himo laantunut, hän huomaa kropan laskeneen alleen.

Kroppa on pissannut hänen sänkyynsä, ja homma on sillä selvä.

»Tähän loppui hauskanpito», hän sanoo, napittaa housunsa ja valmistelee kropan lähtöä varten.

Kroppa kykenee hädin tuskin kävelemään. Se huojuu ja hoipertelee, minkä vuoksi hän ei kävelytä sitä niin pitkälle kuin oli aikonut. Hän sitoo sen puuhun jo toista kertaa samana päivänä ja avaa narun kangaspussista, jossa säilyttää asettaan.

Hän katselee kaunista esinettä. Ruuvaa äänenvaimentimen paikoilleen ja pitelee pistoolia kaksin käsin ikään kuin siunaten sen tekoa varten.

Mjau. Nyt ei kissimirrin tarvitse enää kärsiä.

2

HE OVAT ISTUNEET kylmässä autossa yli tunnin ja odottaneet merkkiä, josta tietäisi talon olevan tyhjä.

Auto on pysäköity jokirantaan johtavalle sivutielle. Talosta katsottuna se on piilossa vajan takana, mutta heillä on silti suora näkymä pihaan. Ensin nainen ajoi pois lapsi takapenkillä, ja nyt lähtee vuorostaan mies.

He eivät ole ensimmäistä kertaa pappia kyydissä.

Aina kun he joutuvat palaamaan takaisin tyhjin käsin, Svala huokaisee helpotuksesta, vaikka hänet jätetäänkin kauas Gasskasin ulkopuolelle ja hän joutuu kävelemään loppumatkan kotiin. Kotiin Märta-äidin luokse. Kotiin kadonneen Märta-äidin luokse Tjädervägenille, missä hänestä äidin poissa ollessa huolehtii mummi.

Mummissa ei ole mitään suurempaa vikaa. Hän tekee asioita, joita Märta-äidit eivät tee koskaan. Laittaa ruokaa, siivoaa ja täyttää kodin arkisella jutustelullaan. Homma sujuu jo rutiinilla. Märta-äiti katoaa välillä ja tulee taas muutaman päivän päästä kotiin kertomatta, missä on ollut, mutta tämä kerta poikkeaa aiemmista. Siitä on pian kuukausi, kun äiti nakkasi laukun olalleen, suukotti Svalaa päälle ja sanoi *tulen ihan kohta, käyn vain ostamassa röökiä.*

Svala on pyytänyt, että mummi pysyisi poissa äidin huoneesta. Ei siivoaisi eikä keräisi likapyykkejä lattialta ja huonekalujen päältä sillä aikaa kun hän on koulussa. Huone on ainoa koskematon paikka. Kun hän heittäytyy makaamaan

seepraraitaiselle päiväpeitolle, Märta-äiti on taas hänen luonaan. Istuu tuolilla hänen kirjoituspöytänsä ääressä ja on korjaavinaan läksyjä. Silittää hänen hiuksiaan ja sanoo: »Sitten kun minulla on palkkapäivä, keksitään jotain hauskaa.»

»Jotain hauskaa» voi olla käynti Jokimukan markkinoilla ostamassa värikkäitä sukkia ja karkkia.

Useimmiten se tarkoittaa syömistä Buongiornossa. Siellä on napolilainen tuontipizzakokki. Märta-äiti on valmis lyömään vetoa, että mies on Syyriasta.

»Ihan sama», Svala sanoo, »otan Vegetarianan.»

Juusto on kuumaa. Se polttaa kitalakea. Svala saa toisen kokiksen. Märta-äiti ottaa toisen lasin viiniä. Hän on parhaimmillaan ensimmäisen lasillisen ja muutaman kulauksen jälkeen. Vitsailee ympärillä istuvista ihmisistä. Kertoo asioista, jotka tapahtuivat kauan sitten. Lapinukosta, joka tulee ravintolaan ja tilaa kokonaisen riekon. Tunkee etusormensa riekon persaukkoon ja väittää pystyvänsä sanomaan, mistä lintu on pyydetty. Ehkä Arvidsjaurista. Äiti ei oikein muista. Mutta kun Svala yrittää jatkaa juttua, Märta-äiti suuttuu. Hänen silmänsä kapenevat vieläkin enemmän kuin yleensä, kun hän tarttuu Svalaa kädestä ja puristaa: »Sinä olet saamelainen. Et mikään helvetin lappalainen. Muista se. Ja ole ylpeä alkuperästäsi.»

Ja mikähän se sitten on? Kadonnut äiti, kuollut isä. Rintakipu ja poteva mummi. Ei sisaruksia eikä muita lähisukulaisia. Ainakaan ketään, joka haluaisi olla tekemisissä hänen kanssaan.

»Paitsi Lisbeth», mummi sanoo.

»Kuka Lisbeth?»

»Lisbeth Salander. Isäsi siskopuoli.»

»En ole ikinä kuullutkaan.»

»Äitisi ei halua pitää minkäänlaista yhteyttä Niedermanin sukuun», mummi sanoo. »Enkä ihmettele.»

»Ai miksi?» Svala kysyy saamatta kunnollista vastausta.

»Vanhoja juttuja, turha niistä on puhua», mummi sanoo antaen ymmärtää, että aihe on loppuun käsitelty. Sen sijaan hän kuljettaa sormiaan Svalan kämmissä olevia viivoja pitkin.

»Sinulla on edessäsi pitkä elämä», hän sanoo. »Kolme lasta tai enemmän. Jossain kohdassa elämäsi tulee suuri käänne. Sen jälkeen kaikki kääntyy hyväksi.»

Kolme lasta tai enemmän. Lisää svaloja tähän maailmaan? Ei, jos se hänestä itsestään on kiinni. Mutta suuri käänne... Svala tuntee, että se on jo tapahtumassa. Syksy on leimahtanut liekkeihin. Hän haluaa maalata liekit. Silmä voi erottaa yli kymmenen miljoonaa sävyä. Hän haluaa tallentaa ne siveltimevetoina yhteen puunlehteen.

Hän ei tiedä etupenkillä istuvien tyyppien nimiä. Mutta hän aavistaa, kuka kaiken takana luultavasti on: Pahvi-Peder. Hänen oma kelvoton puolensa. Isä-alkua hän ei suostu lausumaan ääneen edes ajatuksissaan.

Vaikka Peder ei ole asunut heidän luonaan moneen vuoteen, mies vaanii lähistöllä kuin nälkäinen hauki kaislikossa. Etenkin viime aikoina häntä on alkanut taas näkyä, sen jälkeen kun Märta-äiti katosi.

Sossuntädin mukaan Svalan kannattaisi valmistautua siihen, että äiti on ehkä kuollut.

»Mihin?» Svala kysyy.

- »Äidilläsi on ollut ongelmia.»
»Äiti ei kadonnut vapaaehtoisesti.»
»Omista vanhemmista ei välttämättä tiedä aina kaikkea.»
»Niin, et ehkä sinä.»

Etuovi paukahtaa, takaovi avautuu. Svala saa seuraa.

»Pelottaako?» mies kysyy.

»Ei», Svala sanoo.

»Sattuuko tämä?» mies kysyy ja vääntää hänen käsivarttaan.

»Ei», Svala sanoo taas.

Mies tunkee lähemmäs, kietoo kätensä hänen ympärilleen ja vetää hänet syliinsä.

»Sääli, että meillä on niin vähän aikaa, koska minusta tuntuu vahvasti, että voisit olla hyvä yhdessä jos toisessakin asiassa. Vähän laiha sinä tosin olet», mies sanoo ja puristaa Svalan olkapäätä, »mutta muuten ihan pätevä.»

Toisella kädellään mies tarttuu Svalaa leuasta ja vääntää hänen kasvonsa itseään kohti. Svala yrittää parhaansa mukaan väistellä miehen katsetta.

»Nyt tiedät mitä tapahtuu, jos mokaat», mies sanoo ja tekee kaulankatkaisueleen. Svala pidättelee hengitystään, jottei joutuisi haistamaan miehen suusta tulevaa löyhkää. Kuten kaikilla Pederin äklökavereilla, miehen henki haisee pesemättömiltä hampailta, ammoniakilta ja tupakalta.

Sydän hakkaa, kieli takertuu kitalakeen, rohtuneita huulia kirveltää. Hän on ehkä voimaton, mutta hänellä on kaksi etua puolellaan. Niistä toiseksi paras on se, ettei hän tunne kipua. Lyökööt pois tai polttakoot häntä. Väännelkööt hänen jalkojaan ja käsivarsiaan. Mutta hänen ilmeensä ei edes värähdä. Ei vaikka häntä kuristettaisiin.

Parasta asiaa ei voi selittää, se vain on. Ikään kuin hän tavallaan tietäisi vastauksen jo ennen kuin on kuullut kysymystä.

»Sinulle ei ole annettu silmiä, jotta näkisit», Märta-äiti sanoo. »Sinulle on annettu ne, koska sinä näet.»

Kaikki päivät Buongiornossa eivät ole olleet pelkkää ruusuilla tanssimista. Hän on joutunut raatamaan pizzerianreunojen takia yhtä paljon kuin pitkä lapintyttö huvipuistoissa.

Katsokaa, Christina on 2,18 metriä pitkä ja kasvaa yhä.

Katsokaa, jokainen joka selvittää Rubikin kuution Svalaa nopeammin voittaa tuhat kruunua.

Svala ei häviä koskaan, mutta parhaassa show'ssa on kyse jostain ihan muusta.

Buongiorno ei näytä samalta kuin tavalliset pizzeriat kipsattuine kaariovineen ja surisevine kylmäkaappeineen. Siellä on teemana Amerikan mafiamaailma. Al Capone, Johnny Torrio, Lucky Luciano, Joe Masseria ja muut gangsterit komeilevat seinillä vanhojen elokuva-, muoti- ja asejulistesten seassa.

Ravintolasalin nurkassa on kassakaappi, mutta seteleiden ja timanttien sijaan siellä säilytetään lautasia ja ruokailuvälineitä.

Idean isä on Pahvi-Peder. Ainoa lahja, jonka hän on ikinä antanut Svalalle, on juuri kassakaappi. Se ei ole iso, mutta se on painava. Ja ennen kaikkea se on lukittu.

»En tiedä, mitä siellä on», Peder sanoo, »mutta saat pitää sen, jos onnistut keksimään koodin.»

Svala on kymmenvuotias ja tietää miehen valehtelevan, muttei kuitenkaan malta olla yrittämättä. Hänen sormissaan on jotain, ja hänen aivoissaan. Numerot vilistävät kuin pallot lottokoneessa. Niin hän sen näkee. Tai tuntee. Informaation

järjestykseen saaminen vaatii muutaman yrityksen. Pahvi-Peder seisoo kärsimättömänä vieressä ja vaihtaa jalkaa.

Kun hän tuntee saaneensa koodin oikein, hän kääntää katseensa Pahvi-Pederiin ja sanoo, että ei onnistu, ei tästä tule mitään. En osaa.

Nyt voi tapahtua mitä tahansa. Mies saattaa raivostua ja huutaa Svalalle, mikä on yleisintä. Hän saattaa lyödä. Nykyään sitä tapahtuu harvemmin. Tai hän saattaa paiskata ulko-oven perässään kiinni niin kovaa, että eteisen lamppu heilahtaa ja osuu kattoon.

Svala istuu hiljaa ja kuuntelee. Kun hän on varma, että mies on todella lähtenyt, hän raottaa kassakaapin ovea.

Kaapissa on rahaa. Enemmän rahaa kuin Svala on nähnyt koko elämänsä aikana. Mutta kun hän istuu lattialla ja laskee seteleitä, Pahvi-Peder seisoo yhtäkkiä hänen edessään.

Mies on siinä vaiheessa ymmärtänyt, ettei fyysinen väkivalta tehoa tyttöön. Se ei satu tarpeeksi. Mutta sitä enemmän se satuttaa Märta-äitiä.

»Ymmärrät kai, että minun on pakko rangaista sinua», hän sanoo. »Ei auta sulkea korviaan.»

Pizzerian hauska kassakaappi-idea syntyy pari vuotta myöhemmin.

Asiakkaat saavat valita koodin, ja Svalan tehtävä on murtaa se. Toisinaan hän saa pari lanttia omaankin taskuunsa. Tai tippiä, kun Pahvi-Pederin ahne silmä välttää. Rahoja hän säilyttää sängyllä olevan nuhjuisen pehmoapinan sisällä. Hän ratkoo sauman auki, kaivaa vaahtomuoviin sopivan aukon ja ompelee sauman takaisin kiinni.

»Lisbeth Salander on jälleen täällä – ehkä parempana kuin koskaan. Karin Smirnoff sekä kunnioittaa romaanillaan sarjan menneitä osia ja että vie sitä eteenpäin – kaiken kaikkiaan upeaa.»

LEE CHILD

Median valokeilan ulkopuolella Norrbottenissa käydään taistelua luonnonvaroista. Villi pohjola houkuttelee varjoihinsa monia, eivätkä rikkaat suuryritykset ja rikollisjengit kaihda keinoja saadakseen haluamansa. Pohjoiseen suuntaa myös Lisbeth Salander. Hän on matkalla tapaamaan veljentytärtään Svalaa, 13-vuotiasta numero- ja koodineroa, joka muistuttaa monella tapaa tättään. Pikkukaupungissa Lisbeth kohtaa kaikeksi yllätyksekseen vanhan ystävänsä Mikael Blomkvistin, ja yhdessä he päätyvät jälleen kerran myrskyn silmään.

Maailmanlaajuisen kulttimaineen saavuttaneen Millennium-sarjan 7. osassa näyttämölle astuu Lisbeth Salanderin veljentytär Svala.



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49316-8